

صداپوران: ناصر نوهودی
طرح رو جلد: محمد حمزه
تاریخ ضبط: بهار ۱۳۷۱

چاپ: واژه
لیتوگرافی: الزان

بهنر دوست گاه

از شما که بی یوستی مرز بوم خود را ج می نهید خواهش میکنم
 بنظر خط کفایت وسیع عرضه شده حمایت از پدید آورندگان آن
 برای پسگیری از سوءاستفاده عوامل بودجو، از تکثیر این کتابت
 خودداری فرمایید. بکارهای شما موجب اهدا کتاب به پدید آورندگان
 این کار و داران آنها هنرمندی توفیق بیشتری یابند.

مشکریم

*** واژه‌ها و اصطلاحات محلی ***

آرزو: محیط باز و همچنین نا،
 مرتعی است.
 پتکی: مه غلیظ
 نشوم: فرودست جنگل که آفتابگیر
 نیست.
 بلار سرزیند: کلمه بالای بلندی
 گت بنو: راه درازی که دامداران در
 کوچ می‌جایند.
 قلم چکوم: توکی سیاه
 مژنگک: ماه هلال و همچنین نام
 مرتعی است.
 بندر: طرف چوبی بزرگ که در آن
 شیر می‌دوشند.

کوبندابو: اسب سرخ رنگ بجناتی سفید
 خرم: آفتابگیر
 نرگیس جار: باغ نرگس و همچنین نام مرتعی
 است.
 نوشید گل: گل آویشن
 کل مناد: نم نرغ و چمنزاری است.
 بلار: کلبه‌های چوبی گالش‌ها و چوپانان
 شوکا: آهوی جنگلی
 جرنند: چراگاه دامنه کوه
 هفروه و هفروه: مرتفع‌ترین منطقه بیابانی
 اطراف دوه‌انگه مازندران
 چکل: صخره سنگی مرتفع
 چوله: طرف شیر

ابوالحسن خوشرو، در سال ۱۳۲۵ در شهرستان قائم شهر متولد شده و فارغ التحصیل انستیتو امور هنری تهران است. از دوران کودکی و نوجوانی، تحت تأثیر تشویق خانواده، شیفته موسیقی فولکلوریک زادگاه خود (مازندران) گردید و از همان سالها به فراگیری و نواختن سازهای بادی «فلوت» و «نی» و سازهای کوبه‌ای «تمبک» و «فشاره» پرداخت. خوشرو با الهام از شیوه آسائید محلی، زرمه و کتولی، و لیلی جان، «امیری» و «طالب» را تجربه کرد و به خواندن آواز روی آورد و اکنون یکی از خوانندگان و نوازندگان انگشت‌شمار و معروف موسیقی محلی مازندران است و علاوه بر اجرای کنسرت‌های متعدد، در اجرای چندین نوار کاست در زمینه موسیقی محلی مازندران نقش فعال داشته است.

www.tabarestan.info